

»Ræður fræið sjálvstí, hvørja leið tað fer?«

myndir: jan

Vit prenta røðuna, sum Martin Næs, bókavørður, helt í viðarlundini í Havn fríggjadagin, tá pisufundur varð hildin fyri nýggju studentunum og HF-arunum í Hóydølunum.

Góðu pisur og HF-arar, gott fundarfólk.

»Annað og meira skal til enn vanligt, borgarligt gerandisarbeði dag undan degi, skal ein tjóð verða før fyri at vera til sum ein mentunarlígg eind«. Soleiðis segði Hanus D. Joensen einaferð í einari røðu til m.a. færoyskar akademikarar. Hetta haldi eg vera týðningarmikið at leggja sær í geyma á degi sum hesum.

Tey flestu tykkara fara nú undir eina útbúgving og fyrr ella seinni fara tit eisini at søkja störv. Summi hava avgjörðar ætlanir um, hvat tey kunnu hugsað sær, onnur eru ikki so avgjörð.

Tað, sum er av størsta týðningi í sambandi við útbúgving og starv er at fólk eru nøgd við tað, tey gera, og tað tey ætla sær.

Ein visur íslendskur yrkjari, Jóhann S. Hannesson (1919-1983), sigur, í einari av sínum fáu yrkingum, nakað soleiðis:

»Hjá mær skal einki roks verða: eg ætli mær beint á toppin«.

Tað svór hann av fullum hjarta og fullum huga tá ið hann var barn. Og haðar fór hann: uttan steðg upp á hægstu tindar. Sum ein brotin lyfta nú hongur hann har og hevur alt hann kann hugsa sær meðan hjartað bara slær og slær.

Hesi orðini eru, eftir mínum tykki, verd at hugsa um við eitt høvi sum hetta — í hesum tíðum, tá ið so nógv verður talað og skrivað um almenn störv og almennar starvssetanir.

Valdu tit ikki at taka students- ella HF-prógv, tí at tit vildu fyrreiða tykkum at fara undir eina útbúgving, sum tit og samfelagið í sínari heild seinni kunnu fáa gleði og gagn av?

So er bert at vóna, at tey, ið av-

gerðirnar taka, tá ið tit skulu metast og setast, eru so mikið at sær komin, at tey duga at virðismeta tann handliga og andliga lærdóm, tit tá hava ognað tykkum.

Við students- ella HF-prógvum í hondini hava tit gróðursett eitt fræ í okkara samfelag — eitt fræ, sum seinni fer at festa røtur, at næla og spretta og bera ávøkstur.

Í dag vita vit einki um, nær hesi fræini fara at næla, vit vita

